

354. Dillnäs kyrka, Daga hd.

Pl. 193.

I Dybecks handskrivna förteckning över fornminnen i Dillnäs socken (ATA) säges: »Ett runstensstycke finnes ock vid kyrkan.» År 1893 hade antikvarien Emil Ekhoﬀ vid ett besök i Dillnäs observerat stenen på kyrkogården och av församlingen utverkat, att den överlämnades till Statens Historiska Museum. Där finns den nu och har inventarienummer 9377. — En mindre runristad stenflisa, som Ekhoﬀ också hade sett vid kyrkan, kunde sedan ej påträﬀas.

Röd sandsten. Ristningen är mycket tydlig.

Inskrift:

... rn : lit : raisa : stain : i ...

... [Bio]rn(?) let ræisa stæin æ[ftiæ] ...

»... Björn(?) lät resa stenen efter ...»

355. Eskilstuna kyrka.

Pl. 8: B 752.

Litteratur: B 752, L 970. J. Peringskiöld, F 1 5: 5, s. 3, Mon. Sud.; E. M. Fant, Samling om Södermanland (hs S 113 i Uppsala Univ.-Bibliotek); S. Lindqvist, Den helige Eskils biskopsdöme (ATS 22: 1), s. 39 f.

Avbildning: Peringskiöld a. a. (teckningen 1686 återgiven av Lindqvist a. a., s. 40); teckning av okänd i Fants Samling.

Enligt Peringskiölds skissbok (F 1 5: 5) fanns stenen »i Eskilstuna norr kyrkedörr», och i *Monumenta Sudermannicæ* meddelar han följande: »I Forss eller Eskilstuna Stadz Kyrkia wises fölliande Monumenter, sosom först i norra Kyrkedören beskådar man twenne Runeritade Stenar, af hwilka den ena är till sin forna skriffth och storleek behållen [= Sö 108], men den andra till större dehlen afslagen, gifwer tillkänna en hög ålder och en särdeles konstmästares handaslögd, som af hoosfogade afritning dömas kan, fast namnen af dess inrättare och ägaren förkomne äro.» Stenen tycks ha funnits kvar omkring år 1800, då E. M. Fant insamlade sina uppgifter om fornminnen i Södermanland, men den har senare förkommit. O. Hermelin kunde icke återfinna den.

»Fragmentet tillhör», skriver Lindqvist, »otvivelaktigt en häll med två rätliniga, svagt konvergerande långsidor. Vid den längre brottytan är stenens bredd c:a 95 cm ... Utmed (de ursprungliga) kanterna löper en ungefär 15 cm. bred ram, utfylld med runskrift likt ramen å Sundbyhällen [Sö 116]. Fältet innanför ramen är, liksom å de förut beskrivna Eskilstunastenarna, utfyllt med rikt flätade djurlemmar. Peringskiölds uttryckssätt gör det sannolikt, att den förra liksom de senare varit arbetad i relief. Trots sin otvivelaktigt goda vilja har han missuppfattat ristaren, likväl ej grövre, än att felen lätt nog kunna gottgöras.» Lindqvist förmoder, på grund av de konvergerande kantlinjerna, att stenen utgjort del av locket till en gravkista. Han har t. o. m. övervägt möjligheten att detta lock tillhört samma kista som Sö 356. Man vet näm-